

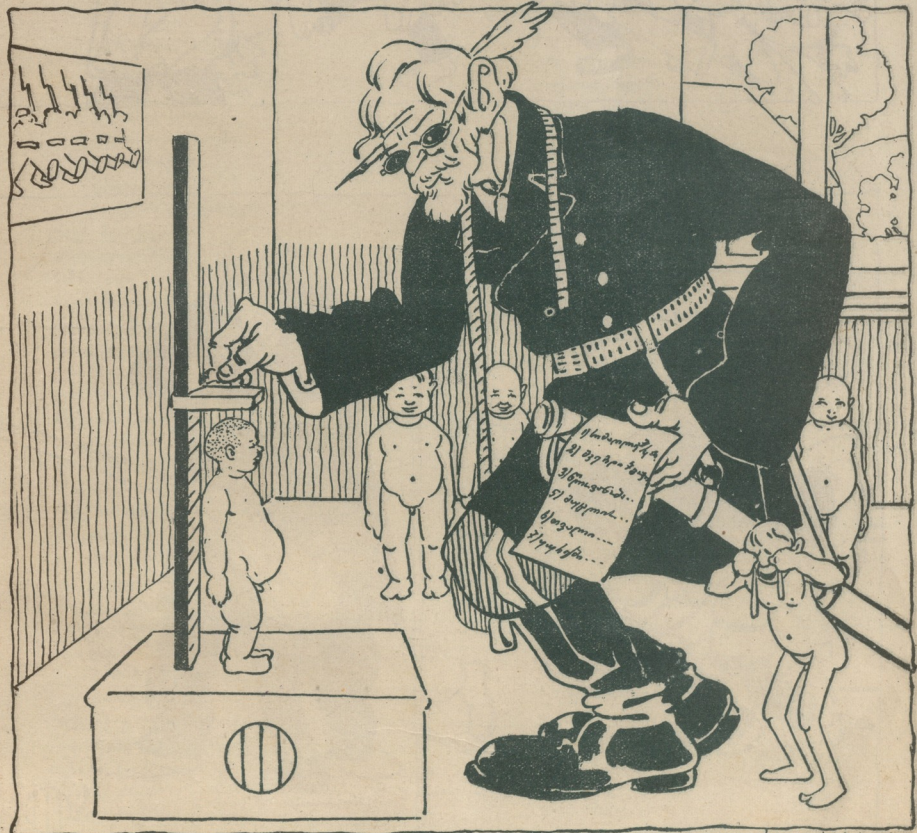
ვათარსი

№ 30. —საღამური
ყოველკვირეული იუმორ. ჟურნალი.

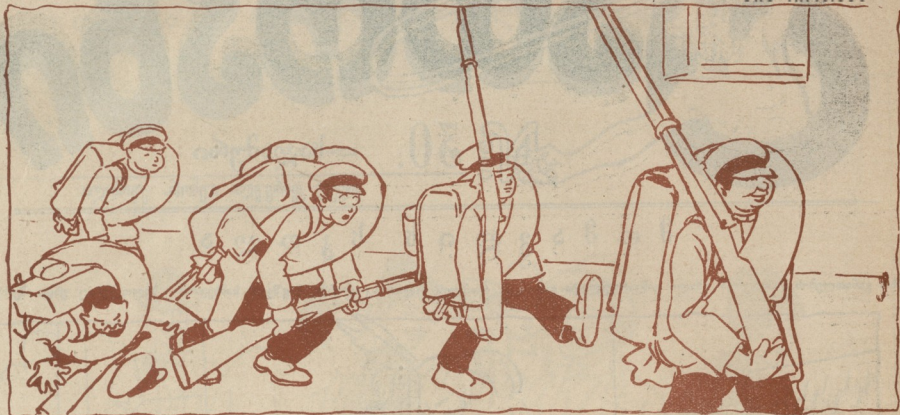
მ თ მ ა ვ ლ ი ს ს კ ო ლ ა.

იღბო განათლების მინისტრმა ახალი განკარგულება გამოსცა, რომლის ძალით სკოლებში ბავშვებს სამუდროო ხელისაწებაც უნდა შეაწყდოდნენ.

ლოცოფიჭაფია ს. ბიბიისა

პრემია მიღება სასწავლებლებში.

1 გაკვეთილი: ცხენოსნობა.

2 გაკვეთილი: სროლაში ვარჯიშობა.

სხლდი სკოლა.

(სახეშარი ამბავი).

მაკრინეს ნატვრა
 დღეს უკვე ახლა:
 იმისი ვაჟი
 შვიდი წლის გახდა!
 ხუთი წელია
 ქმარი მოუკლეს,
 მაკრინეს ოჯახს
 დარჩა მხოლოდ ეს.
 ეს ერთი ბურჯი
 და შეშნახელი...
 დათიკო გახლავთ
 მისი სახელი.
 მკვირცხლი, მალხაზი,
 დაუღეგარი,
 მთელი დღე დაქპრის
 ვით ნიაფქარი...
 ოჯახს აცოცხლებს
 და აფერადებს,
 დედას უქარვებს
 ნაღველს და დარდებს.

დღეს შეათეჯერ
 არის სკოლაში,
 გამოიკადა
 ხელი ბრძოლაში,
 და იი „სწავლით“
 დანატვრითაჲ
 გამოჩნდა მისი
 ლამაზი თავი.
 სწრაფათ გააღო
 ეზოს კარები
 და შიმშილისგან
 ანაჩქარები
 შეიჭრა სახლში
 როგორც შურდული
 ის გულ ზეიადი
 და გამბედული.
 — გათავდა, შვილო,
 კაკეთილები?
 — დიახ, „ტაკ ტონო“!
 — მართას შეილები
 არ წამოსულან,
 თუ იქ დატოვეს?
 — დიახ, „ტაკ ტონო“!
 ენოს და ნოეს
 დაუგვიანდათ
 „ნაუჩენიე“
 და კიდევ მისცეს
 „ნაკაზანიე“.

— შენ ხომ დროზედ
 გამოეცხადე?
 — დიახ, „ტაკ ტონო“,
 ყველაზე ადრე.
 — რა ამბავია
 სულ მშ „ტაკ ტონო“,
 მოდი, გენაცვა,
 ერთი ჩავპროშნო.
 მეტი რუსული
 ვერ დიხსომე?
 — „ნიკაჲ ნეტ, მამა“
 საკმელი რომე,
 თორემ აღარ მაქ
 ამდენი ვადა,
 მივალ „უროკის“
 დასასწავლადა.

უცებ შეეკადა
 პური და ყველი,
 (ღვინოსაც აღარ
 დააღლო ხელი)
 და გამოვარდა
 ეზოში ყვალათ
 სავარჯიშოთა
 და განსასწავლათ.
 უცებ მოაძრო
 თოხისა ტარი,
 და ვით დიდი ხნის
 მხედართ-მთავარი
 მოახტა „ლურჯას“
 და გააქროლა
 მოაჯირგალა
 ხავერდის მოლა.
 — დათიკო, შვილო,
 რას შეგბი ამას?
 რისთვის ჩქაროდი
 საკმელის კამას?
 სათამაშო დრო
 ხადა გაქვს, ნენა,
 ჯერ გაიწაფე
 კითხვაში ენა.
 — რას ამბობ, დედი,
 შენი ჰორიმე,
 შენა გკონია
 ვთამაშობდი მე?
 ცხენოსნობაში
 ვიწაფებოდი,
 ხან ძირს, ხან მაღლა
 მისთვის ვხტებოდი.
 მინისტრებისგან
 არის ბძანება,
 უნდა ვიკოდეთ
 ცხენის ტარება.

დიდი ძალია კავადერია,
 თუ მამულს მტერი
 შემოერია.
 — რას ამბობ, ბიჭო,
 რის კავადერი
 სიტყვა ისწავლე
 ორიოდ ღერი...
 — აი მიყურე...
 სროლა მიზანში!
 თუ მოხვდეს იმ გოქს
 ავი ქვა თავში.
 (გამოუვიზნა,
 უსწორა თვალი,
 ესროლა, მოხვდა...
 გოქი საწყალი
 იქვე დაეცა
 თავ-რეტ დასხმული...
 დათიკოს შიშით
 გაუსკდა გული).
 — ავი რა ქენი
 შე სასიკვდილევ,
 ჯანსა და ღონეს
 ამაში ილევ?
 იგია შენი ვაკეთილები,
 რომ ჩამტვირიო
 გოქებს კბილები?
 ოი დაღაბგროს
 მოწყალე ღმერთმა,
 კინაღამ მოკლა
 გოქი ამ მხეცმა.
 — მე რომ მიწყურები
 ჩემი ბრალია?
 მერტი ჯერ არა
 დამისწავლია.
 — აგია სწავლა
 შე საბავლო,
 რომ გოქი მოკლა,
 ბალახი თელო?!
 — სხვაიც კი ვიცი
 რაც იქ მასწავლეს...
 კითხე თუ გინდა
 აუჩიტელ პავლეს.
 „მარშიროკები“
 ჩესტის“ მიტემა,
 ოპ, რანაირი
 იციან ცემა,
 თუ ცოტა რამე
 რიგზე ვერ ქენი!!!
 კინაღამ მოკლეს
 მართას ევეგენი
 — ბიჭო, რას ანობ,
 რისი ჩესტებია

სკილაში რისთვის
 დახებტები?
 ვინ არის სული
 რომ წაიწყებინდა?
 „მაშიროკები“
 რა შეეკვთა მინდა!
 — ახლა, დედილო,
 სხვაფერი დროა:
 ზენი სკოლები
 სულ სამხედროა.
 საომრათ გვზრდინ
 და გვასწავლიან,
 წიგნებისათვის
 ვილას სკალიან.

ეშმაკი.

ორი კაცი ერთ არსებში.

(ამბავი მამა ვოსტორგოვის შესახებ).

ვახეთის თანამშრომელთან მუშაობის
 დროს (ბავშვთა გახრწნის შესახებ) მამა
 ვოსტორგოვმა განაცხადა: თქვენ არ
 უნდა აღრიზოთ ერთმანეთში უწინდელი
 ივანე ივანეს ძე ვოსტორგოვი და დღე-
 ვანდღღი ივანეს ძე ვოსტორგო-
 ვიო*.

— რაშია საქმე? — შეეკითხა ექიმი ავანთმყოფს
 და ეტივანთ ათავადიერ-ჩა: თვადიარა იგი.
 ავანთმყოფმა მძიმეთ ამოიხიზრა.

უბედურება თუ გნებავთ, ესაა! პირიორება
 გამოიორკეცდა მძიმე სახით. ჩემს არსებაში, ბანო
 ექიმო, ამ ღამით ორი ადამიანი ზის; ვაგვიკვირდათ!
 ღმერთმანი, ორათ ორი! მართალია მოძღვარმა არ
 უნდა მოილოს სახელი უფლისა ამასა ზედა, მაგ-
 რამ აქ იფიკებს არა ეს, არამედ ის. ის საზიზღა-
 რი ივანე ივანეს ძე ვოსტორგოვი ახსენებს ღვთის
 სახელს.

— მომითმინეთ, მომითმინეთ, საქიროა საქმე-
 ში ვავერკეთ... როგორაა? რამდენი კაცი ზის
 ამ ღამით თქვენს არსებაში?

— ორი, მხოლოდ ორი ცალი, ბანო ექიმო,
 ანუ ერთი წყვილი!..

— მშ! გასაოცარია! როგორა გრძობთ მერ-
 მე თავსა?

— რასაკვირველია სხვა და სხვა გვარათ ბანო
 ექიმო! აი მავალითად, როცა მე ვხედავ თქვენს
 ოქროს სათუთუნეს, ან როცა ვუპერტ თქვენს
 მომხიზლავ მოსამსახურე ქალს, მაშინ თავს გიგამე
 ივანე ივანეს ძეთა ვგრძნობ, ხოლო როცა მათ
 თვალს მოვაშორებ, კვალად ღმობიერ და სათნო
 იოანე იოანეს ძეთ ვიქცევი ხოლმე.

ექიმმა სწრაფათ წამოუსკვა ხელი ოქროსსათუ-
 თუნეს და სტოლის უჯრაში შეინახა. როცა შენი-

შნა ივანე ივანესძის ცბიერი თვალები ოქროს საათისაკენ მიპარობოლი, მსწრაფლ შევირა ტრანსპორტის ბორცვებზე და ძვირფას ბეჭდვით ხელი, სოფრთხილის გულისათვის, ჯიბეში ჩაიყო. შემდგომად ამისა განავრძო:

— შაშ გვრე, გავარკვიოთ საგანი! აბა მიბრძანეთ რაიმე ამ ორი ერთ არსების შესახებ.

— ინებეთ... დავიწყეთ ივანე ივანესძე ვოსტოგოვისაგან. უწინარეს ყოვლისა, მოძღვრის მოვალეობა მიძღვლებს მოვასხმეთ, ბნო ექიმო, რომ ივანე ივანეს ძე ძლიერ ურდოა ცაცია. უფრთხილდით მას, ბნო ექიმო! მტაცებელი, გარყვნილი და ანგარებით აღსავსე პიროვნებაა, ბნო ექიმო, ეს ივანე ივანესძე. სწორად ის იყო ბნო ექიმო, რომ ერთხელ გავლანგა სკოლის ფულები, გახრწნა მცირეწლოვანი მოსწავლე ბავშვები და შეაგინა ხატება უფლისა. მე ისე ვამბობ, თორემ ვიცი წაითხილი და დაგებული გვეგებათ. მე, იოანე იოანესძემ. მაშინვე ვუთხარი მას: „ხატებთან რაღა გინდა ივანე ივანესძემ, ეს არ არის კარგი საქმე მეთქი“. — „შენ შენს ქერქში დაეტიე ქოფაკო ძაღლო, როცა საქმის არაფერი გეხმოსო“ ასე. აი ამ სიტყვებით მიპასუხა..

— თქვენ რაღა უპასუხებთ ამაზე? — შეეკითხა ექიმი.

— მე რა... საივლეღათ ხომ ვერ წავიდოდით? მოვიბრძინე, მტერი რა გზა იყო; დაეთმე ერთი შეურაცხყოფა.

— მოძღვარისა და მწყემსი მამა იოანეს შეი ახებ რას გვეტყვიოთ?

ავათმყოფო თითქო გამოცოცხლდა.

— ო ო ოო, ის, ბნო ექიმო კეშპარიტათ უანგარო, წმინდა პიროვნებაა. მშვიდი, ღმობიერი, ერთ ურიგო სიტყვას არ იტყვის. მე დარწმუნებული ვარ, რომ მის აუცილებელი სამოთხე მოელის, თუ რომ ამ საზოზღარი, გაქუცულ ივანე ივანესძემ არ წაუხლინა საქმე.

ექიმი დაატკერდა ავათმყოფსა და შეეკითხა:

— აბა... რომელი ამათვანი უფრო ძლიერია?..

ჰო, ნუ ყუყობთ, თქვით? ნუ გეშინიათ; თქვენ ხომ ექიმის წინაშე დგებით... ეს ჩემთვის აუცილებელი საჭიროებაა! აბა!

ავათმყოფს შერცხვა და თვალები დაუშო.

— აბა, რაღას მაყოვნებთ? რომელი უფრო ძლიერია?

— ივანე ივანესძე!

— აბაა! ჰე! საქმე სერიოზული ყოფილა!

ექიმი მიმით ჩაუქერდა.

* *

განის კარიდან, ოთახში ექიმის პატარა ქალი შემოატკრიალდა.

— მამილა! სენ ტელეფონთან ვილევაცენ.

ავათმყოფი მიუხალგოდა ბავშვს; მტაცებელი თვლებით დაატკერდა და გასცინა: „მე შენზე უფრო“

— „სენ ტელეფონთან ვილევაცენ!“ აი შე პატარა კლდინო, შენა! აბა, მოდი ძისათან ახლოს, ნუ გეშინია! ეს რა გავსე ყვლზე, ა? ლენტი? ნუ გეშინია... ხე... ხე... ხეე! აი სულელი!!

ბავშვი ატრიადა. ექიმი დაბრუნდა მეორე ოთახიდან და გაოცდა:..

— ეგ რაღა საზოზღოაბა? როგორ არა გრცხენით, ბატონო, უსუსური ბავშვის შეურაცხყოფა?! გავიდა, შევილა, აქედან, დედასთან წადი..

ავათმყოფმა დარცხენილათ დახარა ნაკურთხი თავი და ხელები ჩაიჭნია.

— სულ ის არის, ის საზოზღარი ივანე ივანესძე აი ამ წამში ველაპარაკებოდი: „სირცხვილია, ცოლდა ივანე ივანესძემ, რასა შეგები მაგს მეთქი“ იმან კი ურცხვათ მიპასუხა: „მბა ჩაიჭინდე, შენი საქმე არ არის. ბებერო ქოფაკო“. როგორ მოგონოთ, ა? ეს მე მითხრა, მე, მოძღვარსა და მწყემსს!..

— კარო, მაგრამ მოძღვარს რა ჯანანისათვის სძინავს და სიტყვას არ უბრუნებს?

— ის სუსტია, სათუთია, ბნო ექიმო! მაგრამ გარწმუნებთ, ჩემო ძვირფასო, რომ ბავშვებს-ვაყრობა როგორც მამა, სრულიად უანგარო განზრახვით. აი, ფეკრბა ის, მწყემსი კეთილი, რომ ბავშვები ყვავილია ცხოვრებისა... უფლის, თავს ევლედა მათ, რომ აღმოიზარდონ ღირსეული მოქალაქენი პატარა ქალი, ის ტურფა, სათუთი ყვავილია. მის მუდამ მზრუნველობა, მუდამ თვალყურის დევნა ექვრება. პაწაწინა ხელები, მუთელი, ფუნჩულა ტუჩები.. მის პატარა, ღამაზ ფეხს რო. დაინახავ.. ფუი, დასწყევლოს ღმერთმა! მოძღვარმა დაეწყვე და ივანე ივანესძემ არ გადადგეს! ოჰ, რა საზოზღარი ვინმეა ეს ივანე ივანესძე!

— დახ... უნდა გამოგოცხდეთ, ბნო ჩემო, რომ თქვენი ავათმყოფობა არც ისე სახეშარია! ის მოითხოვს ხანგრძლივსა და ერთგულ ექიმობას; ავრეთე ცხოვრების პირობათა გაშოცლას. ესლავ გამოგიწვით საჭირო წამალს.

ექიმმა დასწერა ქალადის ნავლეჯზე რამოდენიმე სიტყვა და გადასცა ავათმყოფს. იმან წაითხა და შეტკვრა:

— ოჰ, ღმერთო ჩემო! ეს რასა ხედავს ჩემი თვალები: „ჩისეს ხუთიოდ წლით საპრობოლემი“. ეს რა ამბავია, ბნო ექიმო?!

ექიმმა მხრები აიჭნა.

— რა ვქნათ, ეგ ერთათ ერთი წამალია ამ სნეულებათაგან: უშიშარი და უებარი.

— არა... რუსეთში ეს წამალი ვერ მიშველის ბნო ექიმო.

— როგორ?

— იმიტომ, რომ არ არის არც ერთი აფთიაქი, საიდანაც ამ წამლის შოვნა შეიძლებოდას. ხედავთ, სხვებისათვის რამდენი აფთიაქია და ჩემთვის კი ერთი არა.

— როგორ თუ არ არის?

— არ არის და არა! სულელებს, ვუყვარვარ ძლიერ.

ავთუყოფი ადგა, პირჯვარი გადიწერა, თვალი უქნა კედელზე მიკიდულ სურათს ექიმის მეუღლისას და სტოლზე თუმნიანი ქაღალდი დასდო.

— აი, სახიერი მოძღვარი ვამდევთ რჩევადარიგებისათვის, მაგრამ ოქროს მოყვარე იყავინმა სწრაფთა ირა ჯინეში თუმნიანი და გვიცადა. დერეფნიდან მსახური ქალის კივილი მოისმა.

„სატირიონი“

თიმა აპისონი.

მატარა ინტერკუ.

— დიახ, ეშპაისაგან გვაქვს მონდობილობა ორიოდ შეკითხვა მოგკეთ მათი ბრწყინვალეების იოსებ ევგენისძე თავილი ვანჩაძის წერლის შესახებ.

გოთუა პართენი ცოტათი შერათა, ცხვირის ნესტოთა განაპირა მონაზულობა ოდნავ შეუთამაშადა, ყურების ბიზალიონი წითელ დროშასავით აფრთხ და მთელი სახის გამოდრეკელება დაღრეჯილობის ეშხით გაუშუქდა.

— მარტო ეგ არის?

მორცხვი კილოთი, როგორც სწევივა *) საზოგადოთ „ნოვია რჩინის“ რედაქტორს, იკითხა პართენ გოთუამ.

— განა ერთი რედაქციისთვის ცოტაა ამოდენა სისულელე? ოჰ, რა ხარბები ხართ ეგ ვაპარუ სკებულთა პართელები!

— არ ვიცი სწორეთ რაში სხანს ჩვენი სიხარბი!

კვალად უმანკო კილოთი წაბმოსთქვა ყოფილმა დრამატურგმა.

— ცუდი არაფერი იფიქროთ, სრულიადაცხრათ არა მაქვს თქვენი შეურაცხყოფა. შე მოგახსენებთ სენსაციების სიხარბეზე და სხვას არაფერს. ოღონდ ათი ნომერი მეტი გაიყიდოს და საღ გონებას სარედაქციო გოდორში მიმალავთ.

— წერილი ბანი ვანჩაძისა გაუსწორებელია...

— წერილი კი არ არის გაუსწორებელი, არამედ თქვენა და თქვენი რედაქცია ბრძანდებით გაუსწორებელი. ყველაფერს გაასწორებს ადამიანი, მაგრამ თქვენ კუხს თვით სამარტე ვერაფერს დააკლებს.

*) აჰ!

ეშპაი.

— მაკვირვებს, ლებრთმანი ^{საქმის} ^{საქმის} ^{საქმის} სკიტი კილო...

— მეც გამოკვირდებოდა თქვენი ასეთი სიხარბე, რომ არ ვიცნობდ თქვენს ბუნებას და მოუდრეკეულ მისწრაფებას სენსაციისადმი. რაკი უკუღმართი შემთხვევითი გახეთის ხელმძღვანელი გახლით, ნუ თუ ფებებოც შიგ უნდა ჩაეთო? ეგ სირცხვილია, ბანი რედაქტორო, სირცხვილი.

— მაშ არ უნდა დაგვებუდა დასჯილი ადამიანის წერილი?

— გვესმის თქვენი დასჯილით მოსარჩლეობა, რომელიც ორი აბახის მოგების სურვილით არის გამოწვეული!

— ის ხომ მსხვერპლია ბანი მდინისა; აი თუ გსურთ მოსმინეთ რასა სწერს ბანი ვანჩაძე: „ადე მე ვიყო მსხვერპლი“, მსხვერპლი სხვათა ცოდვების გამოსასყიდათ! მშობლებო, ყური ათხვეეთ და დაეხმარეთ საზოგადო საქმეს, ვიდრე გვიანი არ არის“. განა ამის შემდეგ გვეთქმობა რამე?

— ამის შემდეგ თუ ავ გეთქმოდთ, ნუ თუ დაბეჭდვის შემდეგ ბედავთ კიდევ ლაპარაკს? ყოფილი მოსწავლე, რომელმაც მასწავლებელს ასეთი შეურაცხყოფა მიაყენა, ერთი სიტყვითაც არ იხანებს თავის ამოქმედარს, კიდევაც ამართლებს მას და თქვენ კი, სენსაციების მოყვარულთა, საჯაროთ გამოგაქვთ ასეთი ქეშპარტ-თავადური მოსაზრებები.

— რაებს მიკითხავთ რომ არ ვიცი? განა მე არ მახსოვს ჩემი გუშინდელი თავ-გადასავალი? თუ კი ჩემი შეურაცხყოფით ერთ კვირესა და მეტსაც აჯახირეს გახვებთ, დღი საქმეა მდინის შეურაცხყოფებდაც დაიწეროს რამე? თქვენ ერთს ამბობთ სიმართლეს: მაშინ გულში კიდევაც მიხაროდა, რომ ისეთ საქმეს გადაქცადა გიგომ. ჯერ ერთი ისა, რომ ქვეყანამ ჩემზე დაიწყო ლაპარაკი, ხოლო მეორედ და უმოთარესი, გახეთის ტრიაქმა იმატა. ჩვენი გახვითი სწორეთ იმ დღიდან დადგა ფეხზე.

— მაშ ერთი ორი ისეთი სიამოვნება რომ შეგემთხვეთ, „ლისტოვის“ ოჯახს თავდაღმა დაქცევთ.

— მაგრამ მარტო ესეც არა გვაქვს მხედველობაში. ვანჩაძის წერილი უმოთარესად ბანი ბრანდის წერილის დასასურათებლათ მოვათავსეთ.

— ნუ თუ ბანი ბრანდის ნაზრანდავის დასასაბუთებლათ კიდევ ვანჩაძის ბრანდა იყო საპირო?

— თქვენიან არავითარი საბუთი აღარ საბუთობს...

*) ეს რაღაც განსაკუთრებული სახეა მსხვერპლისა! მასწავლებელს უნა კინაღამ მოამტკიცია და თავის თავს მსხვერპლს ქვახის ქართულ გინეზოში იქნებ ასე ესმით მსხვერპლის შეწირვა.

ეშპაი.

— იმას რიდათი ასაბუთებთ, რომ წერილი არ გაგისწორებიათ?

— ნუ თუ ამახდაც საბუთია სხვირო? თქვე დალოცვილო, მოვეკვი ამდენი სწორებით! რედაქციაში ისეთი ხალხი მყავს, რომ ყველას სწორება და გადასწორება სჭირია. ეს „ბრანდლი“, ეს „დუმეკო“, ეს „ნეოგოსკო“, ეს „ტ.ძე.“ და სხვ. ცენზორობის დროს არ მიშვედა ამდენი სწორება სტილისა და აზრისა ..

მე გულიანათ გამეცინა და ვაბატე ბნ გოთუას ყოველივე დანაშაული.

ყარუში.

ღმერთო მღერსე!

ლაყვარდას ცაზე ვარსკლავთ კრებანი მკრთალის ნათელით ოდნე კრებნიან, და დილის სხივით შენფურქვე ცაზე ფერსა ჰკარგავენ, ნელ-ნელ ჰკრებნიან.

ცაზე აწვილინი მთანი მაღალნი ძილს თავს აღწევენ იზმორებიანი, ზედ გაწოლილი ნისლთ ქარავანი იპნტებნიან, ცრემლათ დნებნიან.

აგერა კიდევ აღმოსავლეთი განთიადისა სხივით განათდა და ცეცხლის ეტლით მნათობთ-მნათობთ ამოკისკისდა, ამოლაყვარდა.

საიქმე გახსნილ ბაღარ წალოკტმა თეგა აშლა ნეტარებითა და მოიქარგა კიდით-კიდულდ სურნელოვანი ყვავილებითა.

ტყე აშრილდა სიოს მობერეთ, ტბა აქანავდა ხშირ ლერწმოვანი, ცისა სივრცეში ლიდ ფრთოსნებისა გაისმა ჰანგი ტბილ ცისკროვანი.

შეებისა შვილმაც ნეტარებისა ქება მიუძღვნა ალაშს დილისას და დაეწაფა ნექტრის ნაკვალუს წალოკტის ნამკერვე წილ შლილისას.

მხოლოთ მაშვარლითა ნაოხარ მხარეს კვალათ ეხურა სედის მანდილი. დემერთო, მაღლისქე! იმ ნეტარ დროსა მათაც გაპკროლდეს მტანჯავი ძილი.

თურქი პირელი.

საუკრბადებო ცნობები.

გასასწორებელი რაზმი. როგორც ბათუმი-

დან ვაგტუბინენ, იქ უკვე შესდგომიან აწმყო და წამყო ბოქაულთაგან გასასწორებელი რაზმის შედგენას, სამსახურის ვადო აღნიშნულ რაზმში ყველა-

სათვის ერთგვარი არ იქნება: ვინც მეტ უნარს გამოიჩინეს ბოქაულობის დროს, მას ზედმეტუნიანად დასტოვებენ. აღნიშნულ რაზმში უკვე ჩაირიყვნენ ცნობილი „რაზმ ბოქაული“, ანუ უკეთ ვსაქვით ლანჩხუთის მეფარნე ნაბოქაულიარი (და არა ნაბუქაილანოსარი) მიქააშვილი. როგორც ამაღენ ის დაპყოს ამ „გასასწორებელ“ რაზმში ხუთიოდ წელიწადს. სხვა ბოქაულენი, როგორც კოფილინი, აგრეთვე აწმობობოქაულენი, მოუთუნლათ მოცილიან თავიანთ რიგს.

ჰაბრში ფრინა. ფრინელითა მიზანვა რომ

მოდაში შემოვიდა, ამას, ვგონებ, ბევრი ლაპარაკი არ სჭირია, მაგრამ ჩვენში ამის მსგავსი ჯერ არაფერი გვიხახავს. მხოლოდ ამ დღებში და ისიც თავად-აზნაურთა განსაკუთრებული კომისიის მეოხებით, ქართული გიმნაზიის გზოდან აკოჩინდა რამოდენიმე მოსამსახურე პირი. საფრენი მანქანა ყველას საკუთარი სისტემისა აქვს. სამუშაოროთ, ზოგიერთ უსაქმო და უაზრო პირთაგან აყენებული ქარი, ხელს უშლის ავიატორთა შედღობიანათ ჩამოშვებას და ჯერაც არ იცის საზოგადოებამ რა ბედი ეწია იმთ მოგზაურობას. გიმნაზიის მოსწავლე ახალგაზრდობა მუშტაპყრობილი ელის მათ შეხვედრას.

ჩართვლი ენციკლოპედისტი ვინ არ იცის,

რომ, მიუხედავთ „ბატისა და წერის“ იგავისა, ბევრი საქმის ხელის მოკიდება და მით უმეტეს ბევრი ცოდნის ჩაბლაუქება ჩინებული რამეა. იგანე როსტომაშვილი ჩვენში უკვე ცნობილია;

- ა) როგორც საუკეთესო პედაგოგი,
- ბ) როგორც საუკეთესო რედაქტორი,
- გ) როგორც საუცხოვო მწერალი,
- დ) როგორც უეზარი ექიმი,
- ე) როგორც დიდი ოკუპორი,
- ვ) როგორც ჩინებული ავრონომი,
- ზ) როგორც დახლოვანებული „საორსული მეკაე“;

თ) როგორც ასეთივე „საქორწილო მეკასე“, ი) როგორც ასეთივე „სამარბი მეკასე“, კ) როგორც ერთგული არქეოლოგი, ლ) როგორც უდღესი ასტროლოგი, მ) როგორც უბადლო ასტროლოგი, ნ) როგორც უწარჩინებულესი ქართველი და სხვა მრავალი. ერთი სიტყვით ზემოხსენებულ „ბატის“ მან ბევრით გაუსწრო წინ და მის ცოდნათა ჩამოსათვლელათ ქართული დაფივიტრეც ცოტა იქნება. აი ამ მოღვაწეს დაუწერია ახალ-ახალი წიგნები და დაუროგებია თფილისის რედაქციებში. ჯერ-ჯერობით დაუბეჭდია მხოლოდ ოთხი წიგნი:

- ა) პირუტყვთა მოვლა-მოშენება (ზოოლოგია)
- ბ) თესვა ბალახ-ბუღახი „ალაყერდისი“ (ავრონომია)

გამოცემა!

(თუ გაგებს, ბ-ნ გ. ხაღავაძეს სუკუაღლებოთ.)

ვერ გვაშე მარხვა დოსთენია,
ქურდობა ვერ ვქნებ ხბოსთენია*.
ხაღ. ანდახა.

ამ ანდახას კარა გავეჩრებეთ, იქნებ ჩვენც ასე აღარ გავფურცრომადა „სახალხო გაზეთის“ მკადაგებელი ბნი გ. ახალციხელი. ჩვენი უბედურობა სწორეთ აი აქ არის ჩაპარბული, რომ „მარხვა ვერ გავტებეთ დოსთენია და ქურდობა ვერ ვქნით ხბოსთენია“.

იმ პარტარა სახეზარო წერილში, რომელსაც ასე გაუბრაზებია პარტივემული გ. ახალციხელი, ჩვენ სრულიადც არ გამოგვიყვია მისი „უანგარო და მაღალი ზნეობის მკადაგებელი“ პირიგება იმ ვარკსლავეთ კრებულიდან, რომლის „აღდა ომეგა“ გოთუა და ტუვაქამ გარაიან. ჩვენ შეგებეთ მთელს რედაქციის, რომელსაც ჩვეულგებათ დაქაქცივა ავათმეოვეთ ყოყონობა და მელიდურბათ ხელის წამოკერა ის წერილი, უადგილობის გამო, ორი კვირით დაგივინდა და ჩვენ რომ გ. ახალციხელის „დოსთენია“ უურადღებდა მიგვექცია და მისი „ხბოა“ დაგვემაღა, ის წერილი სულაც აღარ უნდა დაგვებექდა. ვინც „ნოვაია რესს“ კითხულობს**, იმის ეკოდნება რომ ბნმა ახალციხელმა დოც შემოგვთავაზა და ხმაც. ისე თავაზიანთ მოიხსენია ჩვენს რედაქციის წერილი მიერ წარდგენილი ლექსი. აქ არ მოგვეყვს არც დო და არც ხბო ბ. ახალციხელისა იმითომ, რომ ვვეშინია თავის ქებათ არ ჩამოგვარებთან მკითხველებმა. ჩვენ კი ჩინებულათ ვეკით ფსი ბ. ახალციხელის როგორც დომზობისა, აგრეთვე ხბოსი, ანუ უკეთ ესტევათ, როგორც ქებისა, ისე გინებისა და დეე იკოდეს მან, რომ „მათარბის რედაქციის“ თანამშრომელი უფრო მაღლიერნი იქნებთან, როცა მისგან მხოლოდ სათმოდღეს მოისმენენ:

„აზა გვეშას რა დიაკისა,

არცა მოწმენდილი ცისა“.

არც ახალციხურ კაცისა.

გ. ახალციხელი ჩვენს უურნალს ზნეობას უკითხენებს „სახალხო გაზეთის“ ფურცლებიდან და უკითხინება ვკონებ... ნუტარ სხენებელი „ნიშნადლირიანაც“, გესმით მითხველნო, სად, რომელ ტარბარში შეისწავლა ჩვენზე გვზომ განრისხებულმა პუბლიცისტმა ზნეობის კანონები? ის შეგარდია გუნიას სკოლისა და მოკიქული ბარ. გოთუას მო-

გ) ბინის საკითხი (სოციოლოგია)
დ) ორსულობა, მშობიარეობა და ახალწობილითა მოვლა-მოწელება (მედიცინა).

როგორც ვავიგეთ, დანარჩენი დარგებიდან უკვე დაუწერია ორ-ორს, სამსამი წიგნაკი და დამტკიცისათნავე გაუზგავნის თვლისის რედაქციეს რეკენზებისათვის.

ბნი როს ჯომაველი ივანე ჯერ სულ ახალგაზრდა კაცია და შემდგეში მისგან მეტს უნდა მოველოდეთ, ვიდრე ტრევე ართმედიცისაგან.

დებებები.

(ანსკ-ის საკეტა)

მიმართა. გაზ. „საქმეში“ № 4 მოთავსებულ იქნობა, ვითომც ქიქაურაში „მოწინავე“ მომუშავენი იყენენ — სიმართლეს მოკლევლია. ქიქაურის მუშები როგორც განვითარებით, აგრეთვე უზნეო მოქმედებით უკან სდგანან სხვა მუშებზე, რასაც მრავალი ფაქტებით დაამტკიცებენ, საქიროების დროს. ამიტომ, როგორც გადმოგვცეს, აღნიშნული მუშები სამართალში აძლევენ გაზ. „საქმის“ კორესპონდენტს, ცილის-წამებისათვის.

იქიდანვე. ამ დღებში მოხდა ქიქაურის კარტოენიკთა ჩემპიონების პირველი გაჯიბრება. ვაღმა ქიქაურის ჩემპიონმა, ბ. დ. ჟორჯოლიანმა, ორი მუშატი წაავთ. მოგება დარჩა „გამოლობა ქიქაურის“ ჩემპიონს, ლახარეს.

იქიდანვე. ოგანეზოვის შვიი ქვის სარეცხი ქარხნის აღმინისტრაციამ, სამუშაო დრა 10 საათამდე ასწია. შემდგენისათვის განზრახვა აქეთ, სამუშაო დრა ოცდა თექვსმეტ საათამდე ასწიონ, მაგრამ ვინაიდან დღე და ღამეში ამ ყმათ ოცდართხი საათის მეტი არ არის—განზრახულია, დიქირაონ ორი დამოკილი „ტორმუზნიკი“, რომლებიც „დაატარმუზებენ“ დედამიწას, რომ ოცდართხი საათის მაგიერ ოცდა თექვსმეტი საათი მოანდომოს გადაბრუნებას. თუ ასეთი „ტორმუზნიკები“ იშოვნენ—საქმე გაიჩარხება.

ჭიათურა. ადგილობრივი სახალხო უნივერსიტეტის გახვეობას კიდევ დრმა ძლით სძინავს. საზოგადოებისგან გადადებულია 3,000 მ. პრემია, ვინც ისეთ „პრეპარატს“ გამოიგონებს, რომ გახვეობა გააღვიძოს.

იქიდანვე. ქიათურის მცხოვრებლებმა დაადგინეს, ააშენონ შუაგულ ბაზარში ოთხამდე ეკლესია, რათა დაეკულ იქნან ცეცხლისაგან..

იქიდანვე. ადგილობრივმა მოწინავე ინტელიგენციამ უღალატა თავის მოგლეობას, ამიტომ უკანსკენლემაც მათ სამაგიერო გადაუხადა.

*) იგულისხმეთ მისი რეკენზია 4 ნუენისთვის საღამოს გამო.

**) ჩვენ გვევინა „სახალხო გაზეთის“ რედაქცია, როგორც ახლო პრისუფალი გოთუა—ტუვაქამ—ახალციხელი, თვალყურს ადევნება „ახალი სუკუის“ კარპადნსა.

პრეკინცია.

დ. ხაშური. ძმობი ეშვავო, თუ შენი ტარტაროზი გწამს, ერთი ამოიარე ხაშურისაკენ... სპორტულ-სად ყოვლისა ინახულე „ბაგანე“ კონსტრუქტორი ვლადიმერ ორჯონიკიძე და ჰკითხე: ვინ მოგცა ვაგებატონს ასეთი უფლებები-თქო!.. და თუ ძა ლიან მავარი შეუბღის პატარანი გამოდგეს, მაშინ შენი კურთხეული მათრასი მოიშველიე, იქნებ ამ საშუალებით მაინც შესძლო მისი სინდისის ვალეიტება. დამერწმუნე მთელი ხაშურის საზოგადოებამ დაგვიმადლებს.

ამასთანავე სათითაოთ ინახულე: მ. ყიფიანი, სილ. იოსელიანი, არსენ ოშიაძე, მიხა ლაბაძე, პელო ლაბაძისა და ჰკითხე: რა ჩაგიდენიათ?! და-ჩაარულს უნდა დახარება, თუ დამხავეციელს-თქო? ამ კითხვაზე თუ სირცხვილთ არ გავითლდენ,—ისევე შენი მათრასით შეაწითლე.

იკითხე აბრაამიძე.

ნიქლანსი.

აქაურ ყასბებს კარგა ხანია, მუშტრები სინდის დაკარგულბს უწოდებენ. ამაზე ამ დღეებში ყასბებმა ფიტო მტკიცება დაიწყეს: ღმერთო, რჯული, ჩვენ სინდისი არ დაგეკარგვიაო!.. დინიშა კომისია, რომელიც პრეველათ იმ აზრზე იდგა: იქნება ყასბებმა სინიდისი „ლღვესკას“ გადაფორულსო... მაგრამ არც ასე გამოდგა, კომისიამ ყასბები ვამართლა: ამათ არც სინიდისი დაუკარგავთ და არც ნაშუსია (ე. ი. ვისაც არა აქვს-რა, არც დაგეკარგვამო)!!

სიკოია.

ს. მიხაილშვილი.

აქაურმა რკ. გზის დეპოს უფროსმა თუ ასე განაჯტო მოსამსახურეების დათგოვნა და გადარეკუადმორეკვა, სულ ცოტა. ხნის შემდეგ დეპოში მარტო თვითონ დარჩება და შემდეგ ვიღას თავზე იუფროსებს ასეთი უფროსობის მოყვარული ადამიანი, ჯერ ამაზე არ დაფიქრებულა...

სოსო.

დ. ხაშურელი. თუ ბოროტ ენებს დავუჯერებთ, აღვირ ვასაგები იქნება სამტრედილოა მწუხარება. ისინი, ე ი ბოროტი ენები დაერნებით ავრცელებენ ხმებს ადგილობრივი ფოსტის უფროსის გადაყენის შესახებ. მთელი დაბა, განურჩევლად ეროვნებისა, ფეროვნებისა, ჯეროვნებისა და წვეროვნებისა ჯერ ჯერობითვე სტირის ამ საშუაზარო ამბის გამო და ხმები რომ მართლაც გამართლდეს, მაშინ ნახთ რა ცოდვის დღე ავადუღდებენ. მარტო ის რათა ღირს, რომ მთელ დაბას „კინტოკურის“ მოთამაშე აღარ ეყოლებამოლი და ნუ იდარდებ!!!

სილ. ჯაგანი. „ღმერთო! მტკიცე უნდა იქნეს, ეშვავო მათრასი რას დაგეკლებნო“ ამბობს, მგონია, ინდო ამერიკელი ანდაზა და ეს რომ მართალია ცხადია სჩანს მამა სამსონის სხობრებიდან. რამდენი ხანია ელის სიფერი „მიხანე“ ხსნას და ვერ ეღიარა. ახლა თქვენი გამოცანით, ღმერთი ვისა სწყალობს: სიფერს, თუ მამა სამსონს?

ს. კულაში. ადგილობრივ „კენინთა“ ერთ ჯგუფს განაზრახა აქვს ახლო მომავალში საერო კრება გამართოს ვერეთ წოდებულ „ჯვარცმას“. საგანს კრების მხოლოდ და მხოლოდ ქალთა საკითხი შეადგენს. დაწერლობით შემდეგ.

„სიგა“.

ფოსტა.

ბათუმი. ზღვისპარეს. „ქურდი მოხლებე დაიქირეს“ რო იტყვიან, სწორეთ თქვენზე თქმის.

„აზინ მინახავს გამწარებული, როგორც მე დღეს ვარ ადგლაზეული, გულზე დანა მაქვს მე დასობილი, თავში გუჯა მაქვს გაღაგებული, უტყნებთა ვარ გაჩერებული ბათუმის ქალაქს ვარ ჩამოსული. მე არა მესმის მათი რუსული ვერ გაგარჩიე იმათში ქალა“.

ნუ თუ გგონიათ, რომ თქვენს მეტი ვერაინ იცნობდა დღევანდელს ჩვენს მწერლობას? „შემცდარი ბრძანდებით ბანი ზეფისპირელი! ეშვავო გითხარა, რომ ეს ლექსი თქვენ მოგინარავთ ბანი ჯაყელის პოემიდან („ლექსი ცხოვრებიდან“ გვ. 13). თქვე კი კაცო, თუ კი იზარავდით ბარემ რუსულიდან მოგებართა კარგი რამ, როგორც ვ. გუნი და ი. ევლოშვილი შევიან ხოლმე.

ბლნი. ბუღბუღს თქვენი ფსევდონიმი სწორეთ რომ პოეტის შესაფერია, მაგრამ ლექსები კი...

„ღლის ვევილი თავს აგანტურებს. ტრემლის წყალბს მფრსა ასხურებს... მსთან ბინა აქვს მგლებსა და ტურებს, მზე კი მალლიან ყველას ახურებს“.

ლბთან მზემ ცოტა თქვენც შეგახურათ, თორემ წინააღმდეგ შემთხვევაში მუჯა ამ ზომ არ აღვიფრთოვანდებოდათ. დღეის შემდეგ ჩადილოში სწერეთ ხოლმე და რაც დასწერათ ბანი იოსებ იმდამვილს გაუგზავნეთ „თეატრისა და ცხოვრების“ რედაქციის სავარძელში მჯდომარეს.

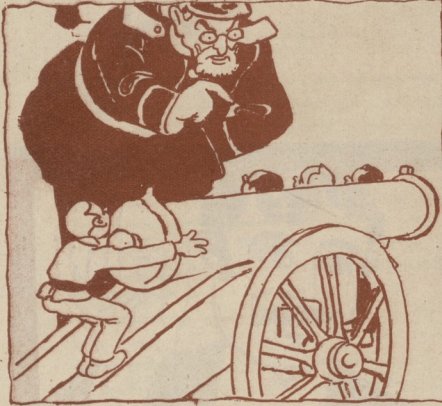
„მათრასი საღობურის“ რედაქცია სთავს ხელის მომწერლობას, რომ ფული გამოგზავნონ თქვენს ბოლქვამის სახელზე. ვისაც რედაქციის სახელზე აქვს გამოგზავნილი უნდა შესცავლოს.

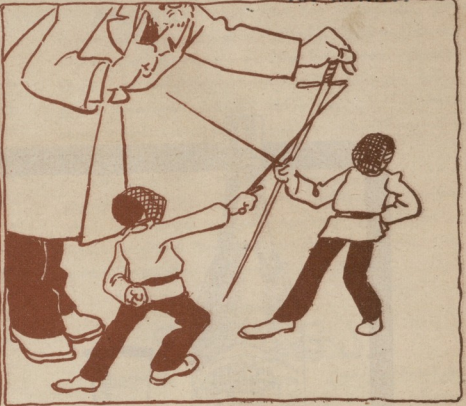
თფილისი, ვოლოკინის პარკი. № 6, ტელეფონი № 481.

სილუეტის საგვურნალო ფხალი

გ. ლალიძის და აგზ.

3 ფაქვეთილი: შიში იარაღ. მოხმარა.

4 ფაქვეთილი: კუნწლობა

